

Istý panovník rozkázal pripraviť najlepšie jedlo. Sluha kúpil hovädzí jazyk a starostlivo ho uvaril. Panovníkovi jedlo chutilo, pýtal sa teda: „Prečo si vybral jazyk?“ „Pretože jazyk je dôležitý. Možno ním osláviť dobrú prácu a chváliť tých, čo konajú dobré skutky. Môžeš ním oznámiť dobré zvesti a ukázať ľuďom cestu, ktorou treba ísť,“ riekol sluha. Panovník však žiadal, aby mu pripravil aj najhoršie jedlo, aké si len možno predstaviť. Sluha opäť kúpil hovädzí jazyk. Panovník nechápal: „Opäť si priniesol jazyk a predkladáš mi ho ako najhoršie z jedál.“ Sluha mu vysvetlil: „Jazyk je dôležitý. Možno ním poprieť zásluhy človeka a pokaziť mu dobré meno. Možno ním naviesť ľudí, aby robili, čo im je na škodu, a jedným zlým slovom možno ich pripraviť o živobytie. Jazykom možno zradiť krajinu a jej ľud predat do otroctva.“ ... a panovník ocenil sluhovu múdrosť.

Čo vkladám do svojich slov? Sú ostré, prchké, všetko ofrflem, alebo prinášajú moje slová jemnosť, potešenie, pohladenie? Ponáram sa radšej do klebiet, ohovárania, vypúšťam zo seba hnev, vynášam rýchle súdy, zúrim ako búrka? Čo vkladám do svojich slov? Nechám Ježiša vstúpiť do mojej búrky a povedať: „Mlč, a utíš sa!?“

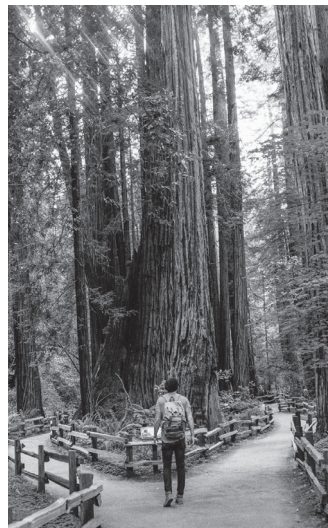
Sobota / 12. december

Už neodstúpime od teba a ty nás zachováš pri živote... Ž 80

Pred rokmi sa konal program na oslavu výročia veľkého skladateľa. Keď po ňom začali hrať prvú skladbu, vyplo prúd. Nástroje prestávali hrať uprostred taktu. Ľudí sa zmocnila neistota, strach, niektorí vstali a šli hľadať východ, skĺzli a spadli na zem. Začala vznikáť panika, ktosi hystericky vykrikoval. V tom niekto zapálil zapaľovač. Malý plamienok svetla začal prehlodávať tmú a neistotu. Druhý zapaľovač mu pomohol, o chvíľu v hľadisku horelo niekoľko desiatok svetiel, takže usporiadatelia mohli ísť zapnúť pomocný agregát. Čoskoro sa všetko rozsvietilo, hudobníci začali hrať a hudba odstránila posledné zvyšky nervozity.

Ty si ten zapaľovač. Nezabúdaj na Božie svetlo v sebe, nechaj sa ním zapáliť, nechaj ho rozhorieť v očakávaní Kráľa, hoci ho nečakajú zástupy, nevíta dav. Nikde nestoja kamery a nikto nenatiahol červený koberec. Žiadne fanfáry. Vítajú ho ticho, tma a chlad. Prichádza nenápadne, aby nikoho nevyfakal. Potichu, pretože veľké veci nepotrebujú okolo seba ošiaľ. Prichádza v tme a chlade noci, aby vyniklo teplo svetla. Prichádza malý, drobný a slabý. Ako obyčajné dieťa. Kto tuší, že je darom neba? Že je pokorným súhlasom Matky, Dieťaťom nádejí, Spasiteľom človeka? Čakáme iného kráľa. S politickou vládou, so schopnosťami veliteľa, s programom istoty. Taký má byť náš kráľ, máme

jasnú predstavu. Požadujeme bohatstvá, úspechy, lepší život, odstránenie problémov, trápení, zabezpečenie dostatku prostriedkov, pomoci, radosti, uznania,... Zoznam máme dlhý, nároky rastú. Ako by nám mohlo stačiť dieťa? ...a do chudoby prijatia sa zatiaľ rodí Boh. Berie do rúk náš zoznam požiadaviek. Prináša bohatstvá ducha, myšlienok. Nesie radosť a úspech z dobrej spovede. Posiela do života ľudí, aby nás povzbudili a a usmernili k dobru, k tomu, čo môžeme v živote zlepšiť. O problémy a trápenia sa delí s nami, nesie kríž, padá s nami na dno, znovu vstáva. Ponúka sviatosti ako prostriedky pomoci. Daruje radosť z malých víťazstiev, tancuje s hrdosťou po našom boku. Rodí sa do ľudského života, aby ho poznal celý, od zrodenia po koniec. Náš Kráľ. S jedinou požiadavkou na človeka – dovoliť Mu, aby sa narodil do srdca. Nemajme strach z Dieťaťa. Inak Vianoce nebudú mať zmysel.

Farnosť svätého Jozefa Robotníka - SALEZIÁNI NOVÁ DUBNICA

2. adventný týždeň

2. Adventná nedeľa (6. december)

Potešujte, potešujte môj ľud, vraví váš Boh. Hovorte k srdcu Jeruzalema a volajte k nemu... Zodvihni mocne svoj hlas, ty, čo hlásaš radostnú zvesť Jeruzalemu! Zodvihni, neboj sa... Iz 40, 1-5. 9

Malý uhlík si myslel, že je špinavý, škaredý a zbytočný. Rozhodol sa, že chce byť bielym a jagavým. Vyskúšal množstvo operácií, ale nič z toho nebolo. „Je tu ešte oheň“, povedali mu. Uhlík teda skočil do ohňa. Rozžiaril sa, skrášnel a sálalo z neho príjemné teplo. „Je ťa stále menej“, upozorňovali ho. „Nech, ale vydávam svetlo a teplo“, odpovedal konečne šťastný uhlík.

Istá mamka si prešla veľkou bolesťou. Už trikrát stratila svoje očakávané bábätko. Jej smútok bol o to väčší, že o posledné dieťaťko, dievčatko, prišla v 5. mesiaci, presne deň pred Štedrým dňom. Bolesť bola obrovská, taká veľká, že už nevládala ani plakať. Pár dní po tejto udalosti k nej prišiel na návštevu priateľ. Sadol si k nej, objal ju. Mlčali spolu. Bolesť i radosť sa totiž ľahšie nesú v blízkosti druhých... Potešujte. Hovorte k srdcu. Nebojte sa. Čítania 2. adventnej nedele a celého týždňa idú spolu ruka v ruke. Nesú posolstvo nádeje, radosti, povzbudení, odvahy. Boh pozná všetky naše životné situácie a vie, čo potrebujeme. Stať sa teplom. Vykročiť do ohňa spoločenstva. Netočiť sa okolo seba, ale hľadať teplo vzťahov, blízkosti. Nájsť si čas pre ľudí. Potešovať znamená objasť niekoho na jeho ceste, nasaďiť celého seba, vydať sa von zo svojej ulity, premieňať srdce. A tak pomáhať Bohu nakaziť druhých útechou a pokojom. Životné okolnosti nezmeníme, ale môžeme iným vliať nádej. Aj pápež František pozýva byť svedkami milosrdenstva a nežnosti Boha. Tak sa neboj. Naber odvalu potešovať. Vlož sa do Božieho ohňa a staň sa teplom pre iných.

Pondelok / 7. december

Keď v istý deň Ježiš učil, sedeli pri ňom farizeji a zákonníci, čo poprichádzali zo všetkých galilejských a judejských dedín i z Jeruzalema; a mal od Pána moc uzdravovať. Tu muži prišli na nosidlách človeka, ktorý bol ochrnutý, a pokúšali sa dostať ho dovnútra a položiť pred neho. Ale keď pre zástup nenašli priechod, kadial by ho vniesli, vyšli na strechu a cez povalu ho na lôžku spustili priamo pred Ježiša. Keď videl ich vieru, povedal: „Človeče, odpúšťajú sa ti hriechy.“ Tu zákonníci a farizeji začali uvažovať: „Ktože je to, že sa takto rúha?! Kto môže okrem Boha odpúšťať hriechy?“ Keďže Ježiš poznal ich myšlienky, povedal im: „O čom to premýšľate vo svojich srdciach? Čo je ľahšie – povedať: ‚Odpúšťajú sa ti hriechy,‘ alebo povedať: ‚Vstaň a choď?‘ Ale aby ste vedeli, že Syn človeka má na zemi moc odpúšťať hriechy“ – povedal ochrnutému: „Hovorím ti: Vstaň, vezmi si lôžko a choď domov!“ A on hneď pred ich očami vstal, vzal si lôžko a velebiac Boha odišiel domov. Všetkých sa zmocnil úžas a velebili Boha, a plní bázne hovorili: „Dnes sme videli obdivuhodné veci.“ Lk 5, 17-26

Deň sa začal zle a mal skončiť ešte horšie. Autobus bol nabitý. Hádzalo ho, a to len podporovalo zlú náladu. Zrazu som počula hlas spredu: „Nádherný deň, čo poviete?“ V tlačnici som toho človeka nevidela, ale počula som, ako opisuje

jarnú krajinu a upozorňuje na veci, ktoré sa približujú: kostol, park, cintorín, požiarňa stanica. Všetci cestujúci to sledovali cez okná. Nadšenie bolo také nákazlivé, že som sa začala v ten deň prvýkrát usmievať. Na mojej zastávke som sa ledva pretlačila k dverám. Pozrela som na nášho sprievodcu. Bol to malý človeček s čiernou bradou a slnečnými okuliarmi. A v ruke s bielou palicou. Bol slepý. Vystúpila som z autobusu a moje napätie sa zrazu vytratilo. Boh vo svojej múdrosti poslal slepca, ktorý mi pomohol vidieť. Vidieť, že aj keď dakedy všetko ide zle, keď sa všetko zdá temné a smutné, svet je naďalej krásny. Nevedela som sa dočkať, ako pozdravím svojho manžela slovami: „Nádherný deň, čo poviete?“

Muži v evanjeliu poznali Božiu moc, mali s ním skúsenosť, verili mu. A vedeli, že ich priateľ potrebuje Ježišov dotyk. Keď všetky okolnosti stáli proti nim, keď sa pre zástup ľudí k Ježišovi nevedeli dostať, rozobrali strechu... Všimli ste si tú tvorivosť? Boh má rád, ak je viera človeka aktívna, tvorivá, keď ho samotného vieme prekvapit' a hĺbkou viery prekonávať prekážky. Vieme aj my niesť iných k Bohu? Pomáhame im nájsť cestu k odpusteniu? Ježiš chromému odpúšťa hriechy. Uzdravuje najprv srdce, lebo ak sa uzdraví srdce, bude aj celý náš človek naplnený uzdravením. Viera mužov z evanjelia je nákazlivá, dôverujú Božiemu konaniu. No farizeji sa pýtajú: „Ktože je to?“ Sú svedkami zázraku odpuste-

nia, a nevidia to. Boh stojí pred nimi, a oni zostávajú slepí... Vieme my vidieť náheru zázrakov okolo seba? V sebe?

Utorok / 8. december

PRIKÁZANÝ SVIATOK
Nepoškrvnené počatie
Panny Márie

Keď Adam jedol zo stromu, zavolať ho Pán, Boh, a povedal mu: „Kde si?“ On odpovedal: „Počul som tvoj hlas v záhrade, naľakal som sa, pretože som nahý, a skryl som sa.“ Opýtal sa ho: „Kto ťa upozornil, že si nahý, ak si nejedol zo stromu, z ktorého som ti jesť zakázal?“ Adam odpovedal: „Žena, ktorú si mi dal za spoločníčku, dala mi zo stromu a jedol som.“ Pán, Boh, povedal žene: „Čo si to urobila?“ Žena odpovedala: „Had ma naviedol...“ Gn 3, 9-13

Anjel prišiel k Márii a povedal: „Zdravas, milosti plná, Pán s tebou.“ Lk 1,28

„Učiteľ sa opýtal najmenších: „Čo potrebuje človek, aby bol šťastný?“ Odpovede boli rôzne: pekný byt, dobre jedlo, peniaze, život bez bolesti... Učiteľ im pomohol: prácu, uznanie druhých, Božie požehnanie... Všetko bolo pekne pod sebou zapísané na tabuli. „Zabudli sme ešte na niečo?“, opýtal sa učiteľ. Jedno dievčatko sa

prihlásilo a povedalo: „Áno, zabudli sme na človeka.“ Boh túži po človeku. Tak veľmi, že sa ho vybral hľadať, napriek jeho hriechom. Pýta sa: „Kde si?“ Hľadá, aby mohli spoločne žiť prítomnosť. Ja som ten človek... Často sa však správam ako Adam s Evou. S hanbou sa skrývam, hoci som predtým Bohu dôveroval. Nevieť čeliť pravde, nedokážem pomenovať veci v sebe, reagujem vyhybavo, chcem si vystačiť sám. A vidím chyby všade okolo, v iných, no nie v sebe. Nevieť stáť v nahote pravdy. No Boh nebude šťastný, kým ma nenájde. Túži ma naplniť milosťou. Vyrieknem mu svoj súhlas ako Mária? Vyslovím to tajomné a odovzdané „fiat“; - „nech sa stane“? Bohu nič nie je nemožné. Ale rád by mal moje slobodné „áno“.

Streda / 9. december

Ježiš povedal: „Podťe ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení, a ja vás posilním. Vezmite na seba moje jar-mo a učte sa odo mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom; a nájdete odpočinok pre svoju dušu.“ Mt 11, 28-29

Cestovateľ pátral po ložiskách ropy a veľmi sa náhlil. Prvé dni sa domorodci, ktorých si najal ako nosičov, prispôbovali

jeho rýchlemu a vyčerpávajúcemu tempu. Na tretí deň sa však ani nepohli a nedalo sa z nich dostať ani slovo. Bolo jasné, že sa nemienia vydať na cestu. Bádateľ netrpezlivo ukazoval na hodinky a gestami sa usiloval naznačiť, že treba vykročiť, lebo čas súri. „Nejde to,“ povedal pokojne hlavný nosič. „Títo muži napredovali veľmi rýchlo a teraz čakajú, kým ich dohoní ich duša.“

V dnešných čítaniach môžeme objaviť slová: „Zdvihni oči k nebu“, „on dáva silu“, „dobroreč“, „nezabúdaj“, „on odpúšťa“, „on lieči“. V tejto dobe možno viac než inokedy túžime nájsť silu a pokoj. Kde to však hľadať, keď sa okolo nás všetko náhli? Ježiš ponúka jednoznačnú odpoveď: „Podťe ku mne.“ Neodbiehajte za zbytočnosťami, nedovoľte starostiam prevalcovať vás. Učte sa odo mňa – som tichý a pokorný srdcom, nájdite si čas na modlitbu – práve vtedy, keď ste najviac unavení! Vložte sa do ticha, lebo vtedy smerujete do hĺbky. Spočinite v sviatosťiach zmierenia i Eucharistie. A s túžbou povzdychnite „iba v Bohu spočívajú duša moja“.

Štvrtok / 10. december

Ja som Pán, tvoj Boh, ktorý ťa drží za ruku a hovorí ti: „Neboj sa, ja ti pomôžem!“ Iz 41, 13

Človek po operácii na srdci hovoril, ako ho deň pred zákrokom prišla navštíviť ošetrovateľka. „Počúvajte, zajtra pri operácii vám vyberú srdce a pri živote vás budú udržiavať len prístroje. Po operácii sa vám vráti vedomie, šesť hodín sa však nebudete smieť poh-

núť. Nemusí sa vám podariť nijaký pohyb, ani prehovoriť, a dokonca ani otvoriť oči, ale budete pri vedomí. Budete cítiť a vnímať všetko, čo sa bude okolo vás diať. Tých 6 hodín ostanem pri vás a budem vás držať za ruku. Budem tam s vami, kým sa úplne nepreb-riete. Aj keď sa budete cítiť úplne bezbranný, keď budete cítiť moju ruku, vedzte, že ja vašu nepustím.“ „Stalo sa presne to, čo mi ošetrovateľka povedala,“ povedal človek. „Zobudila ma, ale nemohol som urobiť nič. Mohol som iba cítiť jej ruku, ktorá zvierala moju. A v tom bol rozdiel.“

Na inom mieste v Svätom Písme sa píše: „Ježiš hneď vystrel ruku a zachytil ho...“ Ježiš je pri mne, nech sa deje čokoľvek. Vložím svoju ruku s dôverou do tej jeho?

Piatok / 11. december

Ježiš povedal zástupom: „Komuže prirovnám toto pokolenie? Podobá sa deťom, čo vysedávajú na námestí a pokrikujú na svojich druhov: ‚Pískali sme vám, a netancovali ste; nariekali sme, a neplakali ste.‘ Prišiel Ján, nejedol a nepil, a hovorila: ‚Je posadnutý zlým duchom.‘ Prišiel Syn človeka, je a pije, a hovorila: ‚Hľa, pažravec a pijan, priateľ mýtnikov a hriešnikov!‘ No múdrosť ospravedlňuje jej skutky.“ Mt 11, 16-19